

TALÁLT VERSEK

József Attila

(1905 – 1937)

RIÁNAK HÍVOM

Riának hívom őt,
de éppúgy mondhatnám sónak, vagy villámnak is.
Sok értelmetlen dolgot csinálunk, azt mondjuk rá,
 hogy szép s azután kiejtjük kezünkből.
Röntgenfényből faragták, átsugárzik a falakon és
 szavaimon,
haj, de igen messze van.
Ha egyedül vagyok, odaül homlokom elé, nagyon
 fájhatok neki,
sóhajt s testemre hullajtja fájdalmait.

Csodálatos, hogy más nem vette észre feje fölött a
 virágokat,
pedig én láttam, hallottam is, színes harangokat
 dobálnak jobbra-balra,
belőlük mosolyognak föl jövőbeli gyerekei,
köztük jár, nagy gonddal ügyel rájuk, de erről
 sem tud,
azt hiszi ilyenkor, hogy takarít, vagy hogy engem
 kínál meg vacsorával.

Egy hangvilla két ága vagyunk
s mégis, ha egymásra nézünk,
néha rekedten száll föl a szomorúság.

1925

(MAGYARORSZÁG MESSZIRE VAN...)

Magyarország messzire van,
Magyarország hegyeken túl van,
onnan, rigókkal, éneklőkkel
jönne rövidke szoknyácskában,
hajnal volna,
szellős,
világos,
szép, tiszta üllők csengenének.

Uram, nem látta Magyarországot?
Tudom, nehéz a nyelve,
tudom, nehéz a szívem,
uram, nem látta Magyarországot?

Lányok, sokan, szaladnak,
akár a reggeli szél,
hajuk lobog a keleti égen,
ő pedig kövér kalácsot fon,
karcsúbb ő a liliomillat estéli árnyékánál.

Uram, nem látta Magyarországot?
Ott ősz van,
kicsike kertjeinkbe
zörgő, száraz virágokat ültet
az Úr.

1925. okt.

A BŐR ALATT HALOVÁNY ÁRNYÉK

Egy átlátszó oroszán él fekete falak között,
szívemben kivasalt ruhát hordok amikor megszólítlak
nem szabad hogy rád gondoljak munkám kell elvégeznem,
te táncolsz,
nincsen betevő kenyere és még sokáig fogok élni,
5 hete, hogy nem tudom mi van veled
az idő elrohant vérvörös falákon
az utak összebújnak a hó alatt,
nem tudom, hogy szerethet-e téged az ember?
néma négerrek sakkoznak régen elcsendült szavaidért.

1927. jan.